

Szerethetetlen

A Port Fare trilógia első része

Sherry Gammon

Dream
válogatás

A tizennyolc éves Maggie Brown régi, ócska ruháival, kiugró arccsontjával és karikás szemével elég ijesztő látványt nyújt. Emiatt az iskolában gyakran válik gúnyolódások célpontjává. A lány problémáját azonban nem a csípős megjegyzések és a drogok jelentik, hanem alkoholista édesanyja és reménytelen életkörülményei. És ha eddig még nem lett volna elég a szenvedésből, Maggie életében megjelenik a reménytelennek tűnő szerelem. Belehabarodik Seth Prescottba, de attól fél, hogy a fiú is cserben fogja hagyni, mint mindenki más. A kapcsolat Seth számára is buktatókat tartogat, ugyanis a rendőrség beépített embereként került a Port Fare High középiskolába, de munkája dacára beleszeret Maggie-be. Miközben Seth azon fáradozik, hogy a New York állambeli Port Fare-t megszálló szadista drogdílereket kifüstölje a kisvárosból, a hajsza halálosra fordul, és Maggie élete is veszélybe kerül.

A Szerethetetlen nagyszerű történet önismeretről, szerelemről, félelemről és csalódásokról, némi humorral tarkítva.

Szerethetetlen

Sherry Gammon első regénye, a Szerethetetlen egy trilógia első kötete. A Port Fare-trilógia az emberi szellem erejét és kitartását hirdeti – és azt, hogy soha nem szabad feladni, különösen, ha szerelemről van szó! A regényből nemsokára film készül.

Sherry, a férje, valamint gyermekeik és egy pár örült kutya New York állam északi részén élnek. Itt tölti Sherry az éjszakáit alvás helyett írással.

Tudjon meg többet a könyvről:

www.facebook.com/dreamvalogatás

„Ez a könyv olyan gyönyörűsége, el sem tudtam hinni, mennyire jó. Teljesen elvarázsolt! A Szerethetetlen valóban lenyűgöző sztori; minden volt benne: romantika, akció, rejtély, izgalom. Ha egy lebilincselő történetre vágysz gyönyörű szerelmi szállal, a Szerethetetlen a te regényed!”

YA – Aholic

„Szinte lehetetlen szavakat találni arra, mennyire rendkívüli könyv volt. Gyönyörűen van megírva. A szerzőnek sikerült a legtöbb általam olvasott könyvnél valóságghűbben ábrázolnia egy erőszakkal, szeretettel, függőséggel, romantikával és diadallal teli történetet.”

Tough Critic Book Reviews

„A Szerethetetlen minden várakozásomat túlszárnyalta. Ez a könyv megpendítette szívem húrjait. Annyi káprázatos szenvedély és szerelem van ebben a történetben! Imádom, amikor olyan könyvre bukkanok, amitől olvasás közben jó érzések töltenek el. A szerző, Sherry Gammon, igazi időtlen szerelmes történetet írt.”

Bittersweet-Enchantment

„Sherry szívfacsaró történetet írt, ami azt a reményt kelti az olvasókban, hogy mindenki szerethető, és a hőn áhított boldogság elérhető.”

Book Passion for Life

Csodálatos olvasmány. A szereplői hihetőek, és a cselekmény is lekötí az embert. A könyv megnevettetett és megríkatott. Várom a következő kötetet.”

Amazon

*Dream
válogatás*

Sherry Gammon

Szerethetetlen

— részlet —

Dream
válogatás

– *Ez* totál szájalmas! – Sajnos az, hogy ismét végighúztam a fésűt a hajamon, semmit nem segített rajta. Az unalmas, barna tincsek élettelenül hullottak a hátamra. Szigorúan véve persze a haj halott, az enyém azonban még halottabbnak tűnt. Óvatosan letettem a keskeny fésűt avokádózöld mosdónk szélére. A fürdőszoba túl kicsi volt, hogy elférjen egy fürdőszobai asztal, ezért a retrómosdónak két funkciót is el kellett látnia.

– Kíváncsi vagyok, Hillarynek van-e bármelyik nap gondja a hajával – mondtam a mosdó fölötti csorba tükörből bámuló tükörképemnek. – Valószínűleg nem. – Hillary volt a pomponlányok kapitánya az iskolában, a Port Fare Highban, és minden fiú nedves álma. Egészségére.

Én sem voltam csúnya lány. Egész csinos szemem volt. Kék színe majdhogynem szép, a sötét karikák ellenére is, amiket a késő éjszakába nyúló tanulásnak köszönhettem. Helyes orrom volt: egyenes, rövid, még ha a vége kicsit turcsi is, a bőröm viszont legalább tiszta, ezen a héten legalábbis.

Ismét a hajamba túrtam, hátha sikerül valami életet belevetni.

Hiába.

A mosdó peremére ejtettem a kezem, megfedkezve az ott egyensúlyozó fésűről, ami belepottyant a rózsaszín vécébe. Újabb remek nap unalmas életemben. Kihalásztam a fésűt, lúgot öntöttem rá, majd a mosdóban hagytam ázni. Hajgumit húztam élettelen hajamra, és a szobámba mentem.

Egyetlen télikabátom varrása karácsony előtt felfeslett a hátán, így aztán rétegesen kellett öltözködnöm, hogy ne fázzak. Trikót és két pólót húztam, majd felkaptam bézs pulóveremet az ágyról, és a konyhába indultam, hogy ebédet csomagoljak magamnak.

Fölmarkoltam a billegő konyhaasztalról a postát, és a szemetes mellett átlapoztam. – Hm, reklámposta. – Az egyiket nekem címezték: *Maggie Brown. Lehet, hogy most nyert 1 000 000 dollárt!*

– Húha, a gondjaimnak vége. – A rozoga narancssárga szemetesbe dobtam a borítékot, és mielőtt folytattam volna a válogatást, elővettem a szekrényből a mogyoróvaját és a maradék kenyeret.

A következő levél az anyámnak szólt. *Barbara Brown, szeretettel meghívjuk A Hónap Bora klubunkba. Hívja a 1-800...* – Ó, persze, pont, amire szüksége van. – Konfettivé téptem a meghívót, és az egymillió dolláros reklám mellé dobtam. A megmaradt posta a rég esedékes villanyszámla volt. – A fenébe. – Az ütött-kopott csöpögtető mellé tettem, hogy emlékeztessen magam, hogy sulis után írjak egy csekket.

Egyetlen szelet kenyér maradt, ebből szendvicset csináltam az anyámnak. Ha valakinek szüksége volt élelemre, az ő volt. Telepakoltam a táskámat, és odamentem csontvázalakjához, mely a heverőn feküdt, próbálta kialudni a múlt éjjeli vacsorát: egy üveg vodkát. Hátrasöpörtem egy összetapadt ősz tincset idő előtt ráncossá vált arcából – senki nem gondolta volna, hogy még csak harmincnégy éves – és megpuszítottam az arcát, amit sosem tettem volna meg, ha ébren van.

– Szeret... Szia, Anyu. – El akartam mondani neki, hogy szeretem, de az otthonunkat nem tette biztonságos helyé az érzelmek kimutatására, és még akkor is képtelen voltam rá, amikor aludt. Már kiskoromban megtanultam, hogy mélyen eltemessem az érzéseimet, és hogy ne sírjak előtte. Ha el kellett volna viselnem a gúnyolódását, amikor megmutatom valódi érzéseimet, abba belehaltam volna.

Eszembe jutott, mi volt hétéves koromban. Leestem egy almafáról, és eltörtem a karomat. A kukacos almák halmán fekvé sikoltoztam fájdalommban, és az anyám pillanatokon belül mellettem termett.

– Fogd be! Szégyent hozol rám. – Sérült karomnál fogva felrántott, és berángatott a házba. – Hagyd abba a sírást, és eredj aludni!

Emlékeztem, hogy letöröltem az arcomról a könnyeket, és kényszerítettem magam, hogy abbahagyjam a sírást. – Nagyon fáj a karom.

– Helyes. Talán ez majd megtanít arra, hogy jobban vigyázz, te picsogó.

Két nappal később az iskolai védőnő észrevette a szünetben bedagadt, formátlan karomat, és két órán keresztül próbálta telefonon elérni az anyámat, de ő nem vette föl, ezért a vészhelyzetben hívható személyként megadott szomszéd vitt el autóval a kórházba. Kiderült, hogy a karom két helyen eltört. És miért nem vette föl az anyám a telefont? Kiütötte folyékony ebédje.

A gyámhatóság másnap felbukkant az otthonunkban. Az anyám addigra kijózanodott, és kidumálta magát a bajból, de miután elmentek, nekem esett.

– Még egy ilyen húzás, és úgy beváglok egy gyerekotthonba, mint a pinty, akkor aztán nem lógsz tovább a nyakamon! – Attól fogva a párnámnak tartogattam minden könynyemet.

Leráztam magamról az emlékeket, megfordultam, és gyorsan körülnéztem a szobán, hogy meggyőződjek róla: nincs semmi, amiben elbotolhatna, és amire ráeshetne. Csendesen becsuktam rozszant, kék konténerházunk ajtaját, és összehúztam magamon ósdi pulóveremet, amikor átfújt rajta a csípős szél. – Uh! – Alig vártam a tavaszt, New York állam északi részén szépsége ellenére brutális volt a tél.

Az iskola közel volt, alig tizenkét percre, ha futottam, márpedig a téli hónapokban általában ezt tettem. Ez volt az első nap a karácsonyi szünet után, és alig vártam, hogy visszazökkenjek a mindennapokba.

Amikor a házukhoz közeli parkhoz értem, egy sportos, piros Lexus IS F húzott mellém. A szívem kihagyott egy ütemet. Felismertem az autót, és könnyedén kiszúrtam volna tömegben is, jóképű tulajdonosával együtt. Seth Prescott: gyönyörű autó, gyönyörű haj, gyönyörű... most komolyan, mi *nem* gyönyörű rajta? Még a mindig hordott, kopott, barna cowboysizmát is szívdöglesztővé tette. Valami sznob magániskolából jelentkezett át a Port Fare High-ba a múlt nyáron, és komolyan belezúgtam, mint minden más lány is a suliban. Tudtam, hogy nem az én súlycsoportom, de ez nem akadályozott meg abban, hogy beleszőjem az ábrándjaimba. Úgy hallottam, egyedül él, amióta a szülei meghaltak. Nem semmi egy olyan sráctól, aki még csak tizennyolc éves.

– Elviguelek? – Szívbomlasztó mosolyt villantott fel, s közben egy fuvallat belekapott vállig érő, barna hajába és az arcába fújta a selymes fürtöket. Zöld szeme ragyogott, a füle mögé simította a haját és nevetett.

Igen, átkozottul szívdöglesztő volt.

Elképzeltem, milyen képet vágna Hillary, ha Seth autójában látna. *Megfizethetetlen.* Gyorsan elhessegettem az ábrándot. – Nem, kösz. – A gondolat, hogy beszélgetést próbáljak folytatni Mr. Magas Cukorfalattal, még ha csak öt percre is,

több volt, mint amennyivel ilyen kora reggel elbírtam volna. Inkább gyalogolok. Kifújta a levegőt, mintha eddig benntartotta volna, aztán elhajtott.

Nem sokkal később, mikor átvágtam a parkolón, az exem, Zack Finkle gördült el mellettem rozsdás Chevyjében. Gyorsan a földre sütöttem tekintetemet. Dúdált, pontosabban dudajátékot mutatott be, miközben parkolóhelyet keresett, és közben végig tüsi, szőke haját igazgatta. Az autóból valami zene áradt, és ahogy sebességet váltott, megtúráztatta a motort. Valami számomra is homályos okból integettem neki, de el kellett fojtanom egy szájbígyesztést. Zack mosolygott, és kacsintott fakószürke szemével. Beteg. Két hónapos együttjárás után szakítottunk. Ragaszkodott hozzá, hogy fekdjünk le. Én meg ragaszkodtam ahhoz, hogy ne.

Én győztem.

Átvágva az utolsó autósorok között majdnem elcsapott egy élenksárga Mini Cooper, amit nem más vezetett, mint Hillary Jeffers: gyönyörű pomponlány, minden szempontból tökéletes. Tökéletes haj, tökéletes bőr, tökéletes ruhák és tökéletes pomponok. Rám egy pillantást sem vetett. Nem csoda, ritkán vette tudomásul a létezésemet. Ezzel ki tudtam egyezni.

Zack természetesen bukott rá, de Hillary csak Sethre hajtott – és ki hibáztathatta volna érte? Így sem kételkedtem benne, hogy egy nap megszerzi majd magának, ravasz kis férég volt. A családjának jelentős hatalma volt a közösségben, vagyis a megfelelő körökben forgolódtak. Hillary bármennyire is vágyott Sethre, a hatalom és a pénz még jobban vonzotta. Zack főnyeremény lehetett a számára.

A tornaterem ajtaján keresztül mentem a főépületbe, és egyenesen a szekrényemhez siettem. Útközben belefutottam Karen Mayesbe. Ő is magas, gyönyörű pomponlány volt, de Karen Hillary tökéletes ellentéte volt – vagyis kedves.

Kellemes melege lehetett hosszú, piros pulóverében és fekete cicanadrágjában.

– Helló, Maggie, jól telt a karácsony? – Mosolya ragyogott ébenfekete arcában, akárcsak a csillogó fehér hajraf is a hajában.

– Igen, és a tiéd?

– Klassz volt. A családommal Utah-ba mentünk síelni egy hétre. Szuper volt. Jártál valaha arra?

– Nem. – És síelni sem síeltem soha. Miután megküzdöttem a szekrénykódommal, kinyitottam az ajtót, és betettem a plusz könyveket.

Karen óvatosan a könyveim mögé csúsztotta a pomponjait, és becsukta az ajtót. Az ő szekrénye tele volt a pomponcsapat kellékeivel, és nem sok hely maradt a kék-arany pomponoknak, így aztán hagytam, hadd tartsa őket az enyémben.

– Köszönöm, hogy használhatom a szekrényedet. Gondolom, butaság ennyire kényesnek lenni a pomponokra, csak némelyik másik lány rém undok, ha nem tökéletesek. – Kétségtelenül Hillaryre gondolt. – Kaptál valami mókásat karácsonyra?

– Ó, tudod, csak a szokásos uncsi dolgokat. – Semmit.

– Igen, de azoktól az unalmas karácsonyoktól igazán nagyok a nagy karácsonyok, nem gondolod? – Lehalkította a hangját. – Képzeld! A szünetben kaptam egy e-mailt Mrs. Connortól. B-t* fogok kapni!

Korábban segítettem neki ebédszünetben az irodalomleckével. D-t kapott, és kitették volna a pomponcsapatból, ha nem képes C-re feltornázni.

– Ez nagyszerű!

* Az Egyesült Államokban az osztályzatok a legrosszabb F-től a legjobb A-ig terjednek.

– Kösz a segítséget! Nem is tudom, hány ebédet hagytál ki, hogy segíts.

Valójában nem sokat. Nem mintha túl sokszor hoztam volna magammal ebédet.

– Hé, van egy plusz fánkod. Kéred? – Meglóbálta felém a barna papírzacskót. – Nem pótolja a kihagyott ebédeket, de kezdetnek megteszi.

– Biztos vagy benne? – Megpróbáltam nemtörődömnek tűnni, bár ki voltam éhezve.

– Persze. – Egy cukormázás fánkot vett ki a kis zacskóból. Később találkozunk!

– Kösz. – Mohón a számba tömtem a fánkot. Csodálatos íze volt. Persze, amilyen éhes voltam, még a karton is finomnak tűnt volna. Miután a cukor maradékát is lenyaltam az ujjaimról, az első órám felé vettem az irányt, ami modern mitológia volt.

Port Fare High kilencven perces blokkokra osztotta az órákat. Minden tantárgy kétnaponta ismétlődött, ami nagy előny volt a számomra, mert utáltam a matekot.

Másfelől viszont szörnyen fájdalmas lehetett, ha az ember unalmas tanárt fogott ki. Ebben az esetben a modern mitológia tanárát, dr. Bore-t, vagy, ahogy a diákok ismerték: dr. Uncsit. Nem csak rémesen unalmas volt, de bizarr is.

Az önjelölt különc, sovány, inas férfi volt ritkás, ősz szakállal. Illett kócos, ősz hajához, amit bőrszíjjal kötött lófarokba. Gallér nélküli ingeket viselt, és mivel az iskola kikötötte, hogy a férfi tanároknak nyakkendőt kell hordaniuk, egyet csomóztatlanul a nyakára tekert. Mindennap szandált viselt. Semmi, sem zápor, sem ónos eső, sem hó nem tudta eltántorítani idétlen Birkenstock szandáljaitól. Ha ez nem lett volna elég rossz, örök-ké furcsa szag lengte körül. Igyekeztem kerülni a közelségét.

Öt-hat rajongója az első padokban ült, itta a szavait, míg az osztály többi része az alvással küzdött. Az én kedvenc he-

lyem a terem jobb hátsó sarka volt, ahol észrevétlenül ücsöröghettem. Az óra előtt beültem szokásos asztalom mögé, és a jegyzetfüzetembe firkálgattam, elvesztem gondolataimban. Annyira, hogy észre sem vettem, ki ült le mellém.

– Szia, ismét. – Rögtön felismertem a mély, meleg hangot, és odafordulva Seth csodálatos szemébe néztem. Hosszú ujjú, sárga csíkos pólót viselt és egy kopott Levi's farmert. Körülnéztem, hogy lássam, kihez beszél, de azt vettem észre, hogy senki nincs a közelben.

– Szia...? – Nem akartam, hogy kérdésnek hangozzon, el is pirultam.

– Maggie Brown, igaz? – Óvatosan bólintottam. – Hol laksz?

Miért akarta tudni? – Miért? – Udvariatlannak hangzott, pedig nem volt szándékomban annak lenni. Talán jobb lett volna a bólogatásnál maradnom. A kezem rögtön egy elszabadult, ernyedt tincshez ugrott, és már-már csavargatni kezdtem a hajamat két ujjam között, ahogy idegességemben szoktam. Szerencsére még időben rajtakaptam magamat, és leengedtem a kezemet.

– Észrevettem, hogy ma gyalog jöttél suliba, pedig elég hideg van kint. Szeretnéd, ha reggelente elvinnélek? A házam az Ivy Circle-ön van. A közelében laksz?

Hol máshol lakna ez a gyönyörűség, ha nem a város gazdagabbik felében? – Sajnálom, a Main Streeten lakom, az Applegate Parknál. De azért kösz.

Főlemelte a kezét, és a fülem mögé simította a hajtincset. Ujjai melegen cirógatták hideg államát, és ismét megborzonek.

– Nem akkora kerülő. Ha szeretnéd, fel tudlak venni – mondta mosolyogva.

Ösztönösen elgondolkoztam azon, miért ilyen kedves. Mit akart? Igaz, hogy láttam már a suliban, de sosem lógtunk együtt, még csak nem is beszélgettünk soha.

– Próbálok formába jönni a tavaszi tornaversenyre. – Oké, ez ordas nagy hazugság volt. – De azért kösz.

A szemén láttam, hogy még győzködne, de ekkor Hillary jelent meg a semmiből, és átkarolta a nyakát. Rózsaszín miniszoknyát és fehér blúzt viselt. Rejtély volt számomra, hogy nem fagy meg.

– Jó reggelt, szépségem! – mosolygott Hillary, miközben Seth megfordult és felállt. Átfutott az agyamon, én is ilyen elvarázsoltan nézek-e a sráca, mint Hillary. – Segítenél a mitológialeckében? Múlt éjjel nem hívtál vissza, te rosszaság. Kerülsz engem? – Durcásan lebiggyesztette ajkát, és átkarolta Seth derekát.

– Bocs, Hillary. Dolgom volt, kiment a fejemből.

– Megbocsátom, ha óra előtt átjössz és segítesz. – Ismét huncutul csücsörített, majd megfordult. Seth megvert kutya-ként követte, de előtte még visszafordult hozzám, és azt sutogta: – Később még beszélünk.

Oké, fura. Fogalmam sem volt, hogy tudja a nevemet. A jelek szerint Hillary jó mélyen belévájta már a karmait. Csak füttyentett, Seth pedig ugrott. Kíváncsi voltam, vajon szeretni fog-e engem valaha is egy srác ennyire. – Talán ha olyan testalkatom lenne, mint Hillarynek – morogtam az orrom alatt.

Valójában élveztem a szingliéletet, amióta szakítottam Zackkel. Senki nem kényszerített rá, hogy kompromisszumokat kössek olyasmikkel kapcsolatban, amiket akartam vagy éppen nem akartam.

Míg jártunk, Zack folyton megpróbált rávenni, hogy igyak alkoholt. Kösz, nem. Egész életemben egy alkoholistával élve bőven volt okom kerülni a cuccot. Arra is megpróbált rábeszélni, hogy füvezzek, ami az én szótáramban ugyanaz volt, mint az alkohol, csak még pusztítóbb.

A kedvenc foglalatossága azonban az volt, hogy rádumáljon a szexre... természetesen vele. Haha. Álmodik a nyomor.

Undor futott végig rajtam, ahogy eszembe jutottak nedves, ügyetlen csókjai. Amióta szakítottunk, megpróbáltam rájönni, egyáltalán miért jártam vele. Gondolom, a magány miatt. Most azonban, hogy szabaddá váltam, a magány nem tűnt olyan borzasztónak. Határtalanul szerettem a függetlenségemet. Megfogadtam, hogy soha többet nem hagyom, hogy egy fiú pórázon vezessen. Felvilágosult nő voltam, akinek nem volt szüksége fiúra ahhoz, hogy boldog legyen.

Dr. Bore csak nyomta és nyomta a szöveget. Úgy éreztem, az órának sosem lesz már vége. Hogy enyhítsem a kínlódást, elővettem az új órarendemet, és átnéztem a változásokat. Minden nagyjából olyan volt, mint az előző szemeszterben, leszámítva, hogy a negyedik órában felvettem a főzést, és a közösségi tevékenységek órát a második helyre kellett tennem.

A közösségi tevékenységek, vagyis a KT a kedvenc tárgyam volt. A középiskolás diákok átmentek Hunter Hillsbe, a helyi általános iskolába, és egy órán át különféleképpen segítettek az ottani tanítónak. Én az érzelmileg hiányt szenvedő gyerekekkel dolgoztam. A fél osztály gyermekotthonból került ki, és máris kimondhatatlan szörnyűségeket éltek meg fiatal életük során. A KT a nap fénypontja volt számomra. Sőt, ha őszinte akartam lenni, az életem fénypontja is. Ott elevenebbnek éreztem magam, mint bárhol máshol. Önként megmutattam ezeknek a gyerekeknek az igazi énemet, amit másnak nem mertem. Felszabadító érzés volt, és az igazat megvallva, többet kaptam tőlük, mint amennyit képes lehettem volna tenni értük.

Kicsöngettek, és ez felrázott az ábrándozásomból. Mivel az általános iskolába kötelező volt autós csoportokba rendeződni, a KT terme felé rohantam, hogy kiderítsem, kivel utazom.

– Hé, Maggie, milyen volt a karácsonyi szünet?

Melody Winkmyer. Harmadik óta ismertük egymást, de ritkán lógtunk együtt. Alacsony lány volt, talán 155–160 cm magas, és dús, rövid, göndör barna haja volt. Arca mindig piros volt, mintha most futotta volna le a maratont. Ördögien gyeplabdázott. – Hallottad a legutóbbi hírt? – Pletyka. Melodynak már biztos doktorija van belőle. Annyi bizonyos, hogy mindenről tudott valamit. – Mark és Debbie szakítottak.

Ez új volt. Tizedik óta egy pár voltak, és mindenki azt hitte, sulis után összeházasodnak. – Debbie és a családja hajókázni mentek a karácsonyi szünetben, és találkozott egy mexikói fickóval. Eljegyezték egymást.

– Ne már.

– Debbie maga mondta. A szülei totál ki vannak kelve magukból. – Melody arca fénylett az izgatottságtól. Kényelmetlen érzésem támadt tőle.

– Hogy viseli Mark? – Kedveltem Markot, rendes srác volt. Bizonyára nehéz neki.

– Hát, ma nem jött suliba. – Melody szélesen mosolygott. Éppen témát váltottam volna, amikor Hillary viharzott el mellettem. Seth egyenesen előttünk ment. Kétségtelenül őt akarta utolérni.

Melody összevonta szemöldökét. – Azok ketten még együtt vannak? – Hillary elérte Sethet, és belekarolt. Hátrarázta eperszőke haját, száz méteres körzetben magára vonva minden férfi tekintetét. Hátra kellett húznom a fejem, ha nem akartam, hogy arcon vágjon.

Melody homlokán elmélyültek a ráncok, és hangosan azt suttogetta: – Nem számít. Randizik valaha is olyan közönséges emberekkel, mint amilyen én vagyok?

– Rengeteg fiú van még rajta kívül. Zack meg én szakítottunk.

– Kösz, nem, túlságosan *taperolós*. – Igaz. Nem igazán tisztelte a másik személyes terét, különösen, ha az a másik nő volt.

– Hallottam, hogy Seth fésűt tart a hátsó zsebében, hátha a drágalátos haja összekócolódik – súgta hangosan. Reméltem, hogy Sethet túlságosan leköti, hogy Hillaryre csorgassa a nyálát, és nem hallja Melodyt, bár ehhez süketnek kellett volna lennie. – Azt is hallottam, hogy órák között a mosdóba megy ellenőrizni a séróját. A lányok csak azért kedvelik, mert szívdöglesztő. Lefogadom, hogy a személyisége rémes. És tudad, hogy Hillary megváltoztatta az órarendjét, hogy minden órájuk közös legyen?

– Nem ismerem jól, de rendesnek tűnik. – Melody az égen emelte a tekintetét, és megvádolt, hogy bele vagyok esve Sethbe, majd elrohant egy másik barátnőjéhez. Előresiettem, szerettem volna a tömeg előtt odaérni.

A KT terme dugig volt. Hátrafurakodtam, vártam, hogy beosszanak egy autóba. A tanárnő, Miss Coy bejött és megpróbált rendet teremteni. Alacsony, halk szavú nő volt, és több próbát tett, hogy lecsendesítse a termet. Végül egy technobubus segített neki felállítani egy mikrofont. Ettől csak rosszabb lett. Erőtlen hangja minduntalan eltorzult a hangosítóban. Felé hajoltam, hátha akkor jobban hallom.

– A legtöbben közületek a tavalyi f...vben is felvettétek ezt az ó...t, és ugyan...kkal az em...rekkel szeretne u...zni. Néhányan az...ban újak vagytok, vagy órát cser...tetek. Kinek nincs sof...je ebben a félév...? – A kezem és négy másik föl-emelkedett. Mielőtt Miss Coy önkénteseket szólíthatott volna, Seth Prescott felé fordult és mondott valamit.

Seth? Sejtelmem sem volt, hogy feliratkozott KT-ra. Nem olyan típusnak tűnt: hogy egy jóképű, látszólag csak magával törődő srác gyerekekkel dolgozzon? Gyorsan megszidtam magam, amiért igazságtalanul megítéltem. Az utóbbi időben túlságosan sokszor mondtam elhamarkodottan ítéletet másokról, és újévi fogadalmam az lesz, hogy ebből visszaveszek. Kezdektem épp most is. *Nem ítélkezem*, mondogattam magamban.

Miss Coy válaszolt valamit Sethnek, mielőtt ismét rendre szólította fel az osztályt. – Ki tud... elv...ni ...? – Elhadarta a négy másik diák nevét, mire kilencen jelentkeztek, és a tanárnő szétosztotta közöttük a neveket. – Maggie Br..., te majd... ..tel mész. – A hangja megint eltorzult, és lehetetlen volt megérteni. Folytatta. – Ezek a be...tások az egész fél...re von...koznak – tette hozzá szigorúan. Fölemeltem a kezem, hogy rákérdezzek, mi lett a sorsom, amikor Seth bukkant fel mellettem a semmiből.

– Kész vagy, Maggie? – Seth megcsörgette előttem a slussz-kulcsot. Úgy bámultam rá, mintha elment volna az esze. Csak nem mellé osztott be Miss Coy? – Attól tartok, az egész félévre a nyakadon maradtam. Hallottad, mit mondott a sofőrcséréről.

Miért ajánlkozott önként, hogy elvisz? Az arc kifejezésem árulkodó lehetett, mert hozzátette: – Azt hiszem, mindketten Mrs. Mathews osztályában vagyunk a Hunter Hillsben, igaz?

Halkan felnyögtem, és bólintottam. Ez volt a válaszom. Mi az ördögről beszélhetnénk az odaúton? Hajszeléről? Bizonyára adhatna pár tippet. Az ő haja mindig remekül festett, még akkor is, ha a szél az arcába fújta. Vállamra vettem a táskámat, udvariasan mosolyogtam, és követtem a parkolóba.

Sarki szél fújt be vékony pulóverembe, amikor kinyitotta nekem az ajtót, és levegő után kaptam. Seth rekordidő alatt megkerülte az autót, beugrott, feltekerte a fűtést és rám irányította a szellőztetőt. – Tényleg melegebb kabátot kéne hordanod – mondta. – Tüdőgyulladást kaphatsz, ha csak abban flangálsz. – Az autójának fekete bőrülései voltak. Gyönyörű volt és hideg. Örültem, hogy a fűtés jól működik.

– Szeretem ezt a pulóvert – motyogtam vacogó fogaimon keresztül. Nem mintha lett volna más választásom. A hozzá hasonló gazdagoknak sejtelmük sincs... *Már megint itélkezel, Maggie.* Elmosolyodtam, összehúztam magamon a pulóvert, és kizártam a negatív gondolatokat.

Nemsokára feszengő csend telepedett ránk. Sem ő, sem én nem tudtuk, mit is mondhatnánk. Közelebb húzódtam az ajtóhoz, miközben gyors pillantást vetettem rá. Meglepett, hogy úgy szorítja a kormánykereket, hogy az ujjbüttyei elfehéredtek. Kinéztem az útra, hogy nem jégen megyünk-e. Tisztának láttam.

Végül Seth törte meg a csendet. – Miért vagy tőlem ideges? – Arcán most már halvány mosoly látszott. – Mellesleg, az ülés közepére csúszhatnál, úgy kényelmesebb.

– Így is kényelmes, köszi. – Valójában a kartámasz nyomta a csípőmet, jelentős fájdalmat okozva. Kicsit fészkelődtem, de csak rosszabb lett.

– Hillary nem jár erre az órára veled? – Kétségbeesetten próbáltam témát váltani.

– Nem, a pomponlányok edzését a második órára tették. Le kellett adnia a KT-t. – Halkan kuncogott, és az a gyanúm támadt, hogy hallotta a folyosón Melodyt. Rémesen kínos.

Csak amikor megállt az iskola előtt, vettem észre, hogy az ujjaim belegabalyodtak a hajamba. Seth rám nézett és mosolygott. Elvörösödve szabadítottam ki ujjaimat. Seth kiugrott és megkerülte az autót, hogy kinyissa nekem az ajtót, mielőtt kiszállhatnék.

– Köszönöm a fuvart.

Biccentett. – Ez a második félévem itt. Ez meg a kedvenc óráim.

– Nekem is – mondtam döbbenten.

– Neked miért? – Őszintének tűnt, mintha tényleg érdekelné, amit mondok.

– A gyerekek szeretnek, és nem érdekli őket, milyen ruhát hordasz. – Vékony, kopott pulóveremre gondoltam. – És az sem érdekli őket, milyen a hajad. – Ezzel a hiúságát céloztam meg. Egy töredék másodpercre elmosolyodott. – Szeretnek, és azt akarják, hogy te is szeresd őket, feltétel

nélkül. Ez... – Elhallgattam, ahogy a megfelelő szót kerestem.

– Tiszta szeretet.

– Igen, tiszta szeretet. – Én sem mondhattam volna jobban. Ez volt az egyetlen hely, ahol úgy éreztem, hogy szeretnek és engem akarnak. Az anyám egészen biztosan nem szeretett. Legalábbis semmilyen módon nem mutatta ki. Gyerekként az után vágyakoztam, hogy az ölébe vegyen és mesét mondjon nekem, vagy megfésülje a hajamat és szépnek nevezzen. Soha nem tette. Soha nem ölelt meg vagy takart be éjszakára, és soha nem főzött vacsorát vagy bármi mást. Gonosz természete volt, és amikor elromlott a kedve, kegyetlen szavakkal szúrt szíven. Hideg, távolságtartó asszony volt, aki túl sokat piált.

Másfél éve megváltoztak a dolgok, és rosszabbra fordultak. Már alig-alig volt józan, és ritkán hagyta el a házat. A szavai új, kegyetlen élt kaptak. A lelkembe hasítottak, és bizonyos napokon darabokra is tépték. Ilyen szavak voltak ezek: *tűnj a szemem elől, te lustaság, semmit nem vagy képes rendesen megcsinálni, téged még szeretni sem lehet.* És a kedvencem: *örökbe kellett volna adnom téged, amikor volt rá lehetőségem.*

Ahogy az iskola kapujához közeledtünk, eszembe jutott kedvenc Victor Hugo regényemből, *A nyomorultakból* egy részlet. „*Jean Valjeanra nem sütött a nap, számára nem voltak igazak a szép nyári délutánok, a sugaras ég, a friss áprilisi hajnalok.*” Teljesen elveszve a fájdalommban nem éreztem a szemembe gyűlő könnyeket, míg az egyik csepp ki nem csordult.

Seth gyengéden maga felé fordított. – Mi a baj? – A szemembe nézett; mintha lelkem sötét mélyére fúrta volna tekintetét. Ujjai gyengéden végigsimítottak az arcomon, letörölte a könnycseppet. Letagadhatatlan gyengédség lengte körül, és a szívem megdobbant. A reakciója teljesen váratlanul ért. Egy pillanatig csak habogtam, nem tudtam, mit mondjak. Meséljek neki a nyomorúságos életemről, elmagyarázzam, mennyire

szeretet nélkül élek, vagy, hogy mennyire megértem ezeket a gyerekeket, és amit éreznek?

A biztonságos választ adtam, mint mindig. Nem mutattam ki az érzéseimet, bezártam őket, mások nem bánthatnak, ha semmit nem tudnak rólad.

– A hideg levegő csípi a szememet.

Nyilvánvalóan nem vette be a béna kifogásomat, de a javára írandó, hogy nem szólt semmit. Kinyitotta előttem az iskolaajtót, és végigvezetett a folyosón.

Sírtam? Mi a fene bajom van? Biztos PMS*! Néhány lépéssel lemaradtam Seth mögött, titokban megszártgattam az arcomat, és fejben végigpörgettem a naptárat.

Az osztályterem közelébe érve kilestem a válla mellett, és huszonkét lelkesen várakozó mosolyt pillantottam meg, kis kerubarcuk az üveghez tapadt, aztán az ajtó kivágódott. Kitódultak, a nyakunkba ugrottak, és mindkettőnket a földre húztak. Meglepett, hogyan fogadják Sethet. A jelek szerint épp annyira szerették, mint engem.

Zane, egy szelíd, szőke kisfiú a térdemre ült. – Miért jöttél ilyen korán, Miss Maggie?

– Meg kellett változtatnom az órarendemet.

– Húha, a két kedvenc tanítónk egyszerre – ujjongott Noah, egy nagy, barna szemű, kedves kiskölyök. – Én vagyok a legszerencsésebb fiú a világon! – Mosolyogva nézte, ahogy Seth fölsegít a padlóról.

– Tudjátok, ez mit jelent – mondta Elise, egy gyönyörű, göndör, szőke hajú kislány.

– Mit? – kérdezte Seth.

– Azt jelenti, hogy össze kell házasodnotok. – Keze mögé rejtette vihogását, több másik kislánnyal együtt, miközben néhányan kántálni kezdtek. – Csókold meg! Csókold meg!

* Premenstruációs szindróma.

– Seth hangosan felkacagott, a karjába kapott, és mielőtt tiltakozhattam volna, cuppanós pusztit nyomott az arcomra. *Hű, a kölnije mennyei!* Nevettem, a lányok éljeneztek, a fiúk pedig öklendezést imitáltak. Amikor a gyerekek tanítója, Mrs. Mathews, egy hosszú, selymes fekete hajú, magas, középkorú koreai nő kijött a folyosóra és visszaterelte őket, Seth végre elengedett.

– Jól van, gyerekek, nyugalom! – A hangja, mint mindig, szelíden csengett. – Erre az órára Mr. Seth is itt van velünk Miss Maggie-vel együtt. Mivel több hétig nem voltak látogató tanítók, hogy felolvassanak, két csoportra fogunk válni egy-egy meséhez. – Gyorsan szétosztotta a gyereksereget, és a csoportokat a terem két átellenes végébe küldte. Harrison, egy kedves, vörös hajú fiú, több könyvet is kiválasztott nekem olvasásra, miközben a gyerekek babzsákokba vagy kis szőnyegekre telepedtek. Noah az ölembe fészkelte magát, és az arcomat kezdte simogatni.

Repült az idő. Időnként hallottam, hogy Seth eltúlzott hangsúllyal olvas fel egy-egy sort, mire a gyerekek gurultak a nevetéstől. Megpróbáltam nem rápillantani, a szememet mégis mintha láthatatlan erő vonzotta volna oda. Ragyogott. Úgy tűnt, otthon érzi magát a kis elsősökkel, akik közül hárman is az ölébe másztak. Megdöbbenett személyiségének ez az oldala.

Az óra felénél Mrs. Mathews megkért, hogy cseréljünk helyet, hogy a gyerekek egyenlő időt tudjanak velünk tölteni, bár Noah ragaszkodott hozzá, hogy velem maradjon. Sethre pillantottam, amikor átvágtunk a szobán. Mosolygott és rám kacsintott. Lehajtottam a fejem, arcom legalább négy-féle vörös árnyalatban játszott, és gondolataimba gyanakvás kúszt. Miért viselkedett így? Csak nem azt képzelte, hogy egy újabb toll leszek a kalapjában?

Elise megrángatta a karomat. – Mi a baj, Miss Maggie? – Észre sem vettem, hogy az arcom rosszálló fintorba torzult.

Elhessegettem a negatív gondolatokat, és olvasni kezdtem az új csoportomnak.

Az óra végén rossz érzéseim Sethtel kapcsolatban csaknem teljesen megszűntek, addig, amíg nem karolta át a vállamat, ahogy a folyosón elindultunk az autója felé. Fagyos pillantást vetve rá elhúzódtam tőle.

– Bocsánat – mondta egy mosollyal küszködve. – Az autóm erre van. – Körülnéztem, és észrevettem, hogy rossz folyosóra fordultam rá. Kurtán biccentettem, és a helyes ajtó felé vettem az irányt, szégyellvén gyerekes reakciómat.

Némán beültem az autóba, és kínzó csendben hajtottunk vissza a középiskolába. Ha nem tudtam volna jobban, megesküdtem volna, hogy éppolyan ideges, mint én.

Megköszörültem a torkomat, és ahogy a sulihoz közeledtünk, megpróbáltam beszélgetést kezdeményezni. – A gyerekek igazán szeretnek téged – mondtam.

– Igen, biztos azért, mert olyan szívödöglestző vagyok – ugrotott. Gondolom... reméltem.

Jaj, Melody!

– Tudod, meglep, hogy elférünk hárman az autódban.

– Hárman? Úgy hiszem, csak ketten vagyunk.

– Én, te és a túlméretezett egód. Az három. – Kiugrottam, mielőtt az autó teljesen megállt volna, és becsaptam magam mögött az ajtót. Megpróbáltam elfojtani büntudatomat, bár fogalmam sincs, miért voltam büntudatos. Melody kritizálta, nem én.

– Szívesen – kiáltotta oda a hátamnak.

Csak azért, mert valami kedveset tett, az nem jelentette azt, hogy egoista is, érveltem, még mindig sértett büszkeségemet pátyolgatva.

Később, ebédnél, átvágtam a menzán a könyvtár felé. A helyet romlott étel és használt zokni szaga lengte be, nem a legvonzóbb illatok egy ebédlőben. Negyven hosszú, sűrű

műanyag asztal és a hozzájuk tartozó padok osztották a termet sorokra. A mennyezeten egyenlő távolságban egymástól tucatnyi zümmögő neonfény világított, és a terem közepén három fekete szemetes gubbasztott az asztalok között, emelve a környezet fényét.

Seth és Hillary szokásos asztaluknál, a terem elejében bújtak össze vihogások és tréfálkozások közepette. Seth egyszer sem nézett felém, amit nem bántam. Kinek van szüksége egy arrogáns sznobra az életében? Volt elég gondom anélkül is, hogy őt is a listára írtam volna, beleértve a hangot a fejemben, amely azzal nyaggatott, hogy helytelen volt elítélnem. Befoghatta volna végre.

Hazaérve a sunyi szomszédot, Mr. Hoffmant láttam az út túloldaláról, amint kopott, sötét lakókocsijához sétál vissza. Azt gyanítottam, hogy a délutánt az anyám és egy üveg vodka társaságában töltötte, ami az elmúlt három hétben túlságosan is rendszeresen bekövetkezett. Kinyitottam az ajtót, és amikor anyámat a kanapén találtam, eszméletlenül, levontam a következtetést, hogy igazam volt.

Anyámnak sok *barátja* jött látogatóba, míg rá nem jöttem, hogy a kevéske pénzét akarják kiszedni belőle. Miután a bankba mentem és egy csekket számlát nyitottam, letétet, és elrejtettem a csekk-könyvet, az állítólagos barátok elmaradoztak. Hoffmant leszámítva. Néhány hónapja költözött be, és hamar összebarátkoztak. Engem a hideg rázott a fickótól.

Elkezdtem kitakarítani a házat, hogy ne kelljen a gyomromat mardosó éhségre figyelmem. Zsebkendőnyi lakókocsink egy icipici nappali-ebédlő-konyha kombinációból állt. A kevéske, össze nem illő bútorzat helyrehozhatatlanul el volt nyűve. Egy barna kanapé roskadozott közepén, egy kék, kar nélküli karosszék, egy rozoga konyhaasztal és két ingatag, összezecsukható szék mellett, amik messze alulmaradtak a legrosszabb állapotú adománybútorokkal szemben is. A lakókocsi

hátlujában kapott helyet a mikrochip méretű fürdőszoba, az-
zal szemben pedig két, egy méterszer két méteres hálószoba.
Anyám ritkán használta a sajátját, nappal és éjszakánként is
inkább a kanapén feküdt kiütve.

A padlót mindenütt hideg, barna linóleum borította, amit
üres piásüvegek és papír zsebkendők tarkítottak. A csupasz és
unalmas falakon fehér vakolat, nagyrészt mert nem volt pénz-
zünk a feldíszításukra. Én gombostűkkel néhány régi, bézs
párnahuzatot szögeztem a magas, keskeny ablakokra, hogy ne
lássanak be.

Lázás takarításomnak meglett az eredménye. Nyolcvan-
három centet találtam a szék lelapult ülése alatt. Befejeztem
a házimat, és a boltba rohantam, hogy vegyek az előző napi
kenyérből.

Az ebédszünetet többnyire a könyvtárban tanulva töltöttem.
Így nem kellett nézmem, hogyan esznek a többiek, ma azon-
ban másként volt. Vittem magammal egy mogyoróvajás szend-
vicset, és a menzán ettem Melody mellett, aki még mások
előtt megkért, üljek mellé. Mindennap fáj a fejem az éhség-
től, ezen a napon azonban a feszültségtől hasogatott a fejem,
ahogy kénytelen voltam hallgatni Melody bárgyú pletykálását.
Számos kísérletet tettem a téma megváltoztatására, de végül
feladtam. Olyan volt, mint egy csontot rágó kutya. Próbáltam
hangosan rágni száraz kenyereimet és ropogós mogyoróvaja-
mat. A hangja azonban így is áthatolt a fehér zajon.

– Hillary azt mondta, Sethtel mész KT-re. – Melody be-
széd közben megigazította fekete pöttyös blúzáat. – Hányszor
igazította meg a séróját a szépfiú? – Vállat vontam, visszaha-
joltam az ebédem fölé. – Próbálsz kedves lenni és inkább nem
mondani semmit, de tudod, hogy igazam van. Nézz csak rá-
juk! A tökéletes pár.

Néhány asztallal odébb ültek, és reméltem, ezúttal nem hallják Melodyt. Nem mertem odanézni, inkább csak némán bólintottam, és tovább bámultam száraz kenyeremet.

– Ott ülnek, és soha nem beszélnek senkivel, aki nem tartozik a kis klikkjükbe. Azt hiszik, jobbak nálunk, csak mert gazdagok és szépek. – Hangosan felhorkantott. – Tök beképzelték. Mintha mi nem is léteznénk.

Kényelmetlenül feszengetem, és azon töprengtem, mondjak-e valamit Sethről és arról, mennyire szerette a KT-s gyerekeket, vagy, hogy rengeteg gyerekkel láttam már együtt lógni, nem csak a menőkkel. De nem szóltam semmit. Legyűrtem a maradék szendvicset, és összeszedtem a cuccaimat.

– Mennem kell, Melody. Köszönöm, hogy mellém ültél ma. – Egy része annak, amit mondott, igaz lehetett, mégsem tudtam kivenni a fejemből, milyen volt Seth előző nap a gyerekekkel. Siettem a főzőőrára, megkönnyebbülten, hogy megszabadulhatok Melodytól.

A főzőóra előnye az volt, hogy az ember megehehte, amit elkészített, és amilyen éhes voltam mindig, még a saját főztőmet is hajlandó voltam megenni. A tanterem az ebédlőhöz közel volt, és korai távozásomnak köszönhetően tíz perccel korábban értem oda. A hátsó sarokban asztalt választottam magamnak, és reméltem, hogy a tanár nem tartozik azok közé, akik maguk akarják megszabni az ültetési rendet.

A tanterem hatalmas volt. Tizenkét kétszemélyes asztal foglalta el az egyik felét, a másik oldalában pedig tizenkét fehér tűzhely állt, mindegyiktől balra kis pulttal, hátul négy rozsdamentes acél hűtővel.

A terem hamarosan megtelt. Több barátom is megállt az asztalom mellett, hogy megkérdezze, milyen volt a karácsony. Mivel mindenki párt választott, mielőtt bejött volna, egyedül ültem az asztalnál, amikor a tanár megérkezett. Reméltem, hogy olyasvalakit oszt mellém, aki jobban főz nálam.

– Jól van, mindenki üljön le! – A tanárnő, Mrs. Gianchi energikus olasz nő volt, kontyba tűzött, sötét hajjal, amit több csat rögzített. Meleg, barátságos mosolya volt, arca rózsásan ragyogott, valószínűleg a teremben található sütők hőjétől. Már korábban is láttam a folyosón virágos kötényeiben, és általában csinosan is festettek, ma azonban csíkos ruhát viselt, és a kettő kombinációjától fájt a szemem.

– Jó napot! – Felállt egy kis fellépőre, hogy mindenki lássa filigrán alakját. – Ma fejest ugrunk a főzésbe egy egyszerű leccével a cukorkakészítésről. – Elmagyarázta, hogyan keverjük össze a hozzávalókat, és hogy írjuk fel a különböző hőmérsékletek hatását melegítés közben a cukorkeverékre. A tűzhelyekhez vezetett minket, és párokra osztotta az embereket. Amikor hozzámért. Még mindig nem volt partnerem.

– Ez meg hogy lehet? – vette elő a noteszt. – Erre az órára páros számú diák jelentkezett. – Mielőtt megtalálta volna a listát, Seth bukkant fel a semmiből, a frászt hozva rám.

– Sajnálom, hogy késtem – mondta vigyorogva.

Ez nem lehet igaz. Most már *három* óránk volt együtt.

– Hát itt vagy – mondta Mrs. Gianchi, becsukva a noteszt.

– Föltartottak. Nem fog még egyszer előfordulni. – Rám nézett, és halkán hozzátette: – Be kellett lőnöm a sérómat. – Az arcom lángba borult, és elfordítottam a tekintetem.

– Legyél Maggie párja!

Szélesen elmosolyodott Mrs. Gianchi parancsát hallva. Hátat fordítottam, ő meg mögém állt, túlságosan is közel. Néhány arasznyival odébb húzódtam, remélve, hogy nem veszi észre. De észrevette, és közelebb jött. Az a halvány benyomásom támadt, hogy flörtöl velem. Keresztbefontam a karomat, és megvettem a lábamat a padlón. Ha azt hiszi, még egy arasznyit engedek, el kell gázolnia. Tekintetemet a tanárnőre szegeztem, mégis éreztem, hogy Seth pillantása a tarkómat égeti.

Mrs. Gianchi átadta az utasításokat, és ahogy a kis pulthoz léptem, véletlenül Sethbe ütköztem. Még mindig levegőnek nézve elkezdtem kimérni és a lábosba önteni a hozzávalókat.

– Szeretnéd, hogy segítsék, vagy inkább álljak itt és nézek ki jól? – kérdezte. Odaadtam neki a receptet, és intettem, hogy folytassa. Olyan gyorsan öntött és mért, hogy nehezemre esett követni.

Egyikünk sem szólt, miközben cukorkeverékünk hőmérséklete lassan nőtt. Mr. Uncsi órája is izgalmasabb volt ennél... nos, talán mégsem volt annyira rossz. Szerencsére Mrs. Gianchi félbeszakította céltalan izgulásunkat. – Fiúk-lányok, ne felejtsetek el minden hőmérsékletpontnál egy keveset hideg vízbe cseppenteni a keverékből, és felírni az eredményt a munkalapra!

Egy örökkévalóság múlva a hülye keverék végre elérte a 110 °C-ot, az első teszt hőmérsékletet. Egy kanál cukros anyagot kimertem a lábosból, és éppen a hideg vízzel teli pohárba pottyantottam volna, amikor egy nagyon is ismerős hang megriasztott, és kiöntöttem a folyékony cukrot.

– Seth, mit tettél előző életedben, hogy azzal sújtott a sors, hogy ő legyen a párod? – Hillary. Farmert és cuki, fekete szőrmebéléses dzsekit viselt, melynek fehér gallérja ragyogóvá varázsolta alabástrom bőrét. Még soha nem éreztem ilyen rondának magam. Felületes pillantást vetett rám, és keresztbefonta karját a melle előtt. A tökéletes melle előtt. Én is gyorsan keresztbefontam a karomat a nem annyira tökéletes mellem előtt, mintha hatalmas titok lenne, hogy az Úristen elfelejtett cicit adni nekem. – Egyébként csinos pulcsi – tette hozzá. – Csak úgy ordít róla a csöviség.

– Elég volt, Hillary. – Seth összevonta szemöldökét, és rám nézett. Meglepett, hogy leállította Hillaryt. Lenyűgöző, bár Hillaryt cseppet sem zavarta, mert csak hátravetette a haját, és magához húzta Seth arcát.

- A füzetem még mindig az autódban van múlt éjjel óta.
- Komolyan dorombolt, ahogy ujjaival felsétált a srác karján.
- Szükségem van rá a töriórámhoz. Ideadod a kulcsodat?

– Ma reggel a táskámba tettem a füzetedet. Várj meg itt, hozom.

Hillary és én mindketten azt néztük, hogy sétál vissza az asztalához és tűr bele a táskájába.

Hirtelen visszafordult felém. – Nem vagytok egy súlycsoportban, csajszi. – Halkan beszélt, arca megfeszült. – De még ha randira is hívna, csak egyetlen oka lenne. A te fajtád csak játékszer az ilyen fiúknak, mint ő.

Szellemes visszavágáson törtem a fejem, de nem jutott eszembe semmi, így inkább visszafordultam a hőmérő felé, 157,2 °C-ot mutatott. Na persze, a nyomi keverék most meg túl gyorsan melegedett. Minden tesztpontot kihagytunk közben. Lehúztam a lábost a tűzről, és ekkor ért oda Seth a piros füzet-tel. Hillary a hóna alá csapta, és távoztában csókot dobott neki.

– Tönkrement. – Visszacaptam a lábost a tűzhelyre, mire a tartalma szertefröccsent. – Ha az üresfejű csajod nem szakított volna félbe minket, nem buktunk volna meg ezen a főző-órán. Most majd F-et kapunk a feladatra. – Ha agyonütnek, akkor sem értettem volna, miért bosszantott föl engem ez a két ember.

Seth állkapcsa megfeszült. – Hillary rajta van az éltanulók listáján, úgyhogy ennyit az üresfejűségről, és nem a csajom. Tudasd majd Melodyval is, rendben?

Felkapta a cukorka munkalapját, beírta a válaszokat, és visszalökte elé a papírt, azt morogva, hogy valami közbejött és telefonálnia kell. Megfordult és kiviharzott az ajtón anélkül, hogy bármi mást mondott volna. Mrs. Gianchi hozzám sietett.

– Sethnek mi baja? – Vállat vontam, igyekeztem nem büntudatos képet vágni. A tanárnő felvette a munkalapot és elmosolyodott. – Olyan rendes fiú és milyen szépen ír!

Jézusom, még a felnőtteket is totál elkápráztatta.

– A munkalap helyesnek tűnik. Ha feltakarítottad ezt a rendetlenséget, elmehetsz – mutatott a tűzhelyre fröccsent cukorkára. Elsétált, hagyta, hadd dagonyázzak nyomorúságomban. Az óra végéig a megkeményedett vacakot takarítottam el.

Hazafelé visszajátszottam Seth dühös szavait a főzőórán, és megsértődtem. Melody volt a rossz. Én semmit nem mondtam róla.

Ugyanakkor nem is állítottam le Melodyt, amikor őt meg Hillaryt cikizte, és nevettem egy-két megjegyzésén. Akármennyire is próbáltam megnyugtatni a lelkiismeretemet, szörnyen éreztem magam. Korábban már voltam hamis pletykák szenvedő alanya, és bár hazugságok voltak, mégis fájtak. Megesküdtem, hogy ha Melody legközelebb Sethről kezd beszélni, megmondom a magamét. A döntésem segített kicsit a büntudatomon, és gyorsítottam lépteimen. Hideg volt.

Hazaértem, és hosszú, forró zuhanyt vettem, hogy felmelegítsem átfagyott testemet. Az anyám már elfogyasztotta a napi piaadagját, és ájultan hevert a kanapén. Eszembe jutott, hogy ágyba dughatnám, de az utolsó két alkalommal, amikor megpróbáltam, elég csúnya véraláfutásokat szereztem. Nehezen kezelhető részeg volt. Néha jobb volt nem piszkálni az alvó oroszlánt.

